

være opmærksomme paa; en Begunstigelse, hvor det efter Ministerens Opjarelse høit regnet dreier sig om 190,000 Kr., vil ikke kunne holde de Fabrikker paa Jode, hvis de staa paa Afgrundens Rand. Det Tab, de have lidt ved den Feilregning, de ere komne til at gjøre sig skyldige i, paa Grund af de forandrede Konjunkturer, overstiger saa langt de Begunstigelser, de vilde faae efter § 2, at den kun vilde komme til at spille en temmelig forsvindende Rolle. Det vil gaa saaledes, som det er gaaet med de danske Sukkerfabrikker eller i det Hele taget den indenlandske Sukkerfabrikation, saa længe den har eksisteret, at enhver Smøbekommenhed fra vor Side har fremkaldt nye Krav fra deres, og den høitærede Minister kan længe nok love os, at det kun bliver en midlertidig Indrømmelse; give vi dem en Gang, komme vi aldrig bort fra dem, men maa blive ved at give dem, Fordringerne ville blive ved at komme fra Fabrikernes Side, støttede paa Hensynet til Landbruget, Hensynet til Agerbruget, Hensynet til Arbejderne og paa alle de Hensyn, som Fabrikkerne altid tage med, naar de komme til Rigsdagen. Jeg vilde ønske, at de ogsaa vilde tage dem med i det praktiske Liv, men det gjøre de ikke altid. Lige overfor Rigsdagen tage de dem altid med, og den høitærede Minister er, det vide vi jo vel, tilbøielig til at lytte til den Slags Begjæringer. — Det er fuldkommen rigtigt, hvad der er bleven ytret, om ikke under denne Debat, saa ved en anden Leilighed, om den Udførselspræmie, der gives i Tyskland, at den efterhaanden er bleven noget høiere, end den oprindelig var, men Udførselspræmie har der bestandig været i Tyskland, og der var Udførselspræmie i Tyskland, omtrent 1 Dø pr. Bund, den Gang vi vedtoge Roesukkerloven første Gang her i Folkethinget. Nu regnes den at være $1\frac{3}{8}$ Dø eller omtrent $1\frac{1}{2}$ Pf. Om den ikke var fuldt saa stor, saa var den dog allerede til Stede, den Gang vi vedtoge Roesukkerloven første Gang. Dette gjælder om Tyskland, men i Frankrig var der, da vi vedtog Roesukkerloven, en ligesaa stor Udførselspræmie som den, der nu er i Tyskland, og den er ikke bleven større i Frankrig. I Virkeligheden maa man sige, at der ikke er indtraadt væsentlige Forandringer i saa Henseende i Udlandet siden den Tid, og vore Roesukkerfabrikker ere altsaa anlagte under væsentlig de samme Forhold. Naar de nu ikke kunne bestaa, er det ikke paa Grund af, at fremmede Nationers Toldforhold have forandret sig, men fordi Konjunkturerne have forandret sig, og det er et Forhold, vi ikke have Grund til at

tage Hensyn til, med mindre der selvfølgelig skulde være, jeg vil ikke sige Fare for, Udfigt til eller Mulighed for, men Sikkerhed for, eller det er afgjort, at Fabrikkerne ellers maa standse, og de store Kapitaler, der ere nedlagte i dem, samt hele den Virksomhed, der er knyttet til dem, derved vil gaa til Grunde. Kun i dette Tilfælde kunde der være Tale om at gaa ind derpaa. Stillede vi os anderledes lige overfor denne Indrømmelse, vilde vi stille os uretfærdig lige overfor mangfoldige andre Industrier, som kunne sige, at affurat de samme Konjunkturer have forandret deres Stilling i høi Grad. Landmændene kunne kun knebent bestaa, Mangfoldige maa sælge deres Gaarde, fordi de have kjøbt dem for dyrt eller have for høie Prioriteter, ligesom Konjunkturerne ogsaa have medført ugunstige Forhold for dem, men Landbruget i Danmark staaer i sin Helhed ikke paa Afgrundens Rand, Gud ske Lov, det gjør det ikke! Jeg sagde i Gaar, at den eneste Betingelse, under hvilken jeg kunde gaa ind paa en saadan Tanke som den, der er nedlagt i den første Del af Vædringsforslag Nr. 4, vilde være den, at vi samtidig fik Tolden paa raffineret Sukker nedsat til f. Ex. 12 Dø. Derved vilde det ikke være Statskassen, det Offentlige, der bragte dette Offer, men vi stillede Roesukkerfabrikkerne i det Hele taget i samme Forhold indbyrdes. Vi toge fra Selstabet "De danske Sukkerfabrikker" ligesaa Meget, som vi gave dem, men Andelsfabriken paa Falslev — som jeg beder det ærede Medlem for Maribo Amts 4. Valgkreds (Clausen) undskyldte, at jeg kaldte for en lille Fabrik, jeg skal gjerne kalde den for en stor Fabrik og en fortræffelig Tanke, især hvis den havde været noget heldigere, end den er, en fortræffelig Fabrik, som jeg ønsker alt Godt — vilde saa blive stillet paa mere lige Fod med Sukkerfabrikkerne. Kun under denne Betingelse vilde jeg for mit Vedkommende kunne gaa ind derpaa, men det er Noget, jeg kun siger for mit eget Vedkommende, da jeg jo ikke har faaet Svar fra nogen af Siderne; jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. Naar vi se hen til Sukkerkonjunkturerne over hele Verden, tror jeg ingenlunde, der er Tegn til eller Udfigt til, at de ville bedre sig noget væsentlig. Jeg tror tværtimod, at de nuværende lave og ugunstige Sukkerkonjunkturer, som fra et andet Synspunkt kunne kaldes meget gunstige, fordi de sætte Forbrugerne i Stand til at faae Sukker billigt, ganske sikkert vilde blive varige, om end selvfølgelig under Svingninger, og den ærede Minister maa ikke derpaa bygge noget Haab om, at Mid-